

Ч. 8. No. 8. Ціна 15 ц. Нью Йорк, 1. травня 1951. — New York, May 1, 1951. Price 15 c. Рік II. Vol. II

СТО ТИСЯЧ ДЛЯ ЗУАДК-у.

A MERE \$100,000 FOR THE U.U.A.R.C

— Галов, пане Репета. Ви вже фініш?

— Якраз вертаюся з церкви.

— Ну, то в вас вже Христос Воскрес, а в мене ще ні. Забалагурився трохи: жінка за хроном посилає на Деленсі. А як там — велика біза?

— Нема ніякої. Отці Василіяни працюють на чотири руки!

— А де світять, нагорі, чи надолі?

— Правила нагорі, а святити зішли до долишньої церкви. В „підпілля”, як то кажуть...

— Га, ніби так, символічно, для солідарності з Краєм...

— Ет, ліпше не нагадуйте, бо... серце чоловіка болить.

— А воно знає, коли боліти: завжди при отакій okazji. На Великдень, чи на Різдво, або в Зелені Святки... Пригадає собі чоловік рідні сторони — як то колись вдома бувало, та й вовком хочеться завити!...

— То байка, що вовком, але ви мені скажіть, що це за свячене?... Така, от нещасна бабка з „Новей Варшави”, троє яєчок, пів ковбаски, — Господи Боже, та в нашому селі найгірший халупник не йшов би з таким під церкву! Згорів би зі встиду!

— Гов, чекайте, пане Репета, а як же ви хотіли — драбинястим возом заїхати на 7-му Стріту, і цілого пацюка притаскати в скатертині? Забудьте про це, ті часи вже мину-

лися і не доженете їх вороними кінцями на калиновім мості...

— Гай, гай... Пригадую собі — який-то, нераз, красний обхід був, до схід сонця, перед Ютреною, коли ховали Плащаницю!.. Як довкола тебе все пахло — і земля, і свіжа роса, і перші бруньки на деревині, і паски в кошиках, і дим з кадила... Ні, ні, того не годен сказати, ні описати, ні жадною фарбою змалювати!

— Хіба один Мороз намалював би...

— Ба! Як би мав гроші на фарби і полотно.

— Та й, знаєте, в нас, в таборі, ще досить гарно святкували. Дивиться — яка гризня була, правда? — а прийшлося нести Плащаницю, то з одного кінця брав мельниківець, за другий — бандерівець, за третій — ундист, а за четвертий — соціаліст-радикал.

— І не покусалися?...

— Де ж там! Такі набожні мали міні... А найбільше гонорно машерував радикал, радник Олійник.

— Ну, йому, чуєте, це пасувало: хлоп з вусами, мав добру поставу на старшого брата.

— Ей, такі, як він соціалісти, щоб нам на камені родилися!.. То ще, знаєте, з тої доброї, старої школи, з якої походить доктор Стахів з „Народної Волі”. В цій партії була колись дисципліна: треба йти на віче, то на віче, а треба йти з тачою по церкві, то по церкві, і да-

цо!.. А ті молоді марксисты, що тепер плодяться, це вже з іншого кода, з них пожитку не буде.

— Еге. Зводиться народ наніщо. Минаються люди, забуваються звичаї... Пригадую собі — яка, нераз, на Великдень, була під церквою стрілянина! Як під яким Верденом!...

— Та... стрілянина є й тепер, тільки, славити Бога, трохи дальше від нас. На корейському фронті.

— Ну, хто, як хто, а генерал МекАртур вже позбувся клопоту, не вважаєте?...

— За те Труман придбав собі трюблю до лиха і трохи!

— Добре йому так! „Щобись в церкві не свистав!...” Де ж ви таке видали та чували: такого старшого чоловіка пустити нині на реліф! Ол райт, він свою пенсію дістане, за п'ятдесят років служби, але ж так не робиться з заслуженими людьми.

— Я собі міркую, що тут трапився малий містейк: Труман мав нагнати О'Дваєра, але помилився і напудив МекАртура...

— Так, так! А тепер, за той містейк, республіканці скинуть його з президента!

— Фрі кантрі, товаришу, фрі кантрі.

— То байка, що фрі кантрі, але не можна робити такої гранди, як той їхній сенатор, що назвав президента паскудним словом! Хто таке вигдавав?... Такі слова може юзувати драйвер, що сміття возить, але не сенатор!

— Гей, куме! То ви що, за Труманом?!

— Я ні-за, ні проти; я тримаюся такої самої політики, що доктор Мишуга в „Свободі”.

— Не говоріть мені таких голодних кавалків, пане Репета! Ви знаєте, хто був МекАртур?

— Генерал.

— То байка, що генерал! Це був орел, лицар, герой, що хотів ударити на Червону Чайну і розбити в пух і прах!

— Коли так, то Труман також лицар і герой...

— Чому?...

— Бо він каже, що хоче вдарити просто на Червону Москву!

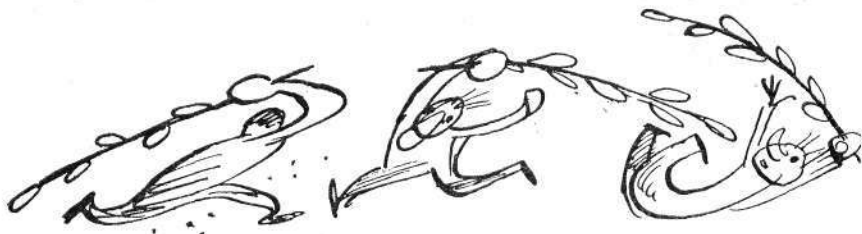
— Цей тільки каже і киває пальцем у чоботі, а тамтой не говорив, тільки бив і плакати не давав!

— Ну, щож... Бив, бив, та й перестав. За стільки років служби належиться йому трохи урльопу.

— Так, так! А там, у Кремлі, хтось ходить собі по перських диванах, люльку лопає і кулаки з втіхи затирає, що плітократи рвуть собі чуби!

— Црайт. А що ж то, тільки хакли мають собі вічно чуби обривати?..

Ікер

В СВІТЛИЙ ПРАЗНИК ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ РЕДАКЦІЯ І ВИДАВНИЦТВО ЖУРНАЛУ „ЛИС” СКЛАДАЮТЬ ВСІМ СВОІМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ЩІРІ СВЯТОЧНІ ПОБАЖАННЯ — ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Великдень!...
Вся земля американська
Бензиною пахне...
Вище церков найвищих
Новітні вежі,
Вежі — Вавилони
Пнуться до неба
Задирлисто.
Не передзвонять їх дзвони
Українських гет!...

Що птиці лет —
А що ракетні балони!
Що гнізда їхні —
А що
Аеродроми!
Це так, як стріхи,
Курні халупи рівняти
До лабіринтів
Білого Дому.

Дарма,
Що в лабіринті тому,
Людина новітня
Блудить по стінах руками
І роками
Потрапить не може
До дому...

Великдень!
Носом —
Крізь шибку Форда,
Чи там Шевролета
Людина дивиться,
Дивиться
До неба.
Ще трохи
І навіть неба
Не буде треба!
Буде, панове,
Модерне, з рамою,
Небо неонове
„Перепейнтоване”
З реклямою —
На всю околицю
Славного
Погребника...

Великдень!
Вже до молебника
Ховає людина
Набожно програмку з кіна —
І обережно,
Пригнувши коліна,
Ставить замасний в стрічку
Богові огарок,
А чортові свічку...

Великдень!
Вся земля американська
Бензиною пахне.

Е. К.

ДАНИНА ЧЕРВОНОМУ МОЛОХОВІ...

Another sacrifice for Molloch

ВТРАТА ЧИ ЗИСК?..

Часто читаю в „Свободі”, на останній сторінці, повідомлення поодиноких Відділів УНСоюзу про смерть того, чи іншого члена під заголовком „болюча втрата”, або „велика втрата” і т. п. І в такій же самій згадці зустрічаєте таку багатомовну замітку: „В часі похоронів бл. п. Івана Т... зібрано на Конгресовий Комітет — 70 доларів”.

Хочу поставити Шановній Редакції „Свободи” формальне питання: чи тут була втрата, чи був зиск?.. Небіжчик всеодно мусів померти, але берить до уваги скільки при цьому зискано: заробив рідний погребник, рідня дістала інсюрєнс, знайомі мали найс трактament, а найважливіше те, що при цьому виграла національна справа! Я певний, що покійний за ціле своє життя не дав стільки на добродійну ціль, скільки зібрано за один раз — на його похороні!

Тому щєраз ставлю руба питання: втрата, чи зиск? **Авакум**

Хто ці люди?..

В Дітроїті, на одному вічу, до голови ЗУАДКомітету, д-ра Івана Панчука, при-

ступило кількох „старших” емігрантів і питають:

— Скажіть, містер Панчук, що сталося з тими українськими скитальцями, що мали до нас приїхати з німецьких кемпів?

— Як то? — здивувався д-р Панчук, — хіба мало ще їх сюди приїхало?

— Містер, то якийсь містейк, — сказали „стари”. — То ж не приїхали скитальці, лише мельниківці і бандерівці.

В НЕДІЛЮ ПІД ЮРОМ

(Автентичне)

Під церквою св. Юра зустрілися два хлопчики, які, звичайно, щонеділі продають газети. Один питає другого:

— Як бизнес?

— Со-со. Я вже нині ярмаркую останній раз.

— Ой, а то чому?

— Маю інший джаб. З легкої руки вторгую собі кводра на морожене.

— В який спосіб?

— В дуже простий: дістаю від свого тата. Тато ходить до вечірньої школи і бере мене з собою в лавку, а я йому підповідую англійське.

В ОДНІЙ КНИГАРНІ

Передсвяточні дні — жнива для п. Сурмача. Головні предмети збуту: писанки, святочні картки, рекорди та, як звичайно спеціальність: мід і... коси. Але — відносно тих карток. Пригадую собі — рік тому назад, перед Великоднем, коли „стенди” „Сурми” встелили різнобарвні карточки з святочними „віншованнями”, писані, малювані і друковані за стандартним, американським зразком — багато покупців, з новоприбулих, кривилися і сильно їх критикували:

— Дивіться, прошу пані (або прошу пана) яке то шаблонне, без смаку, без жадного мистецького оформлення! А які неграмотні тексти! Якийсь передпотопний правопис! Жах, жах, як таку макулятуру можна продавати? Та ж є тут (прошу пані, або пана) такі мистці, як Бутович, Гординський, Козак, — вони ж могли б в цій ділянці щось показати! Очевидно — як би знайшовся видавець...

Цього року видавець знайшовся і випустив серію великодніх карток роботи М. Вутовича, Я. Гніздовського і панни Ярославли Сурмач. Безперечно — мистці „показали”, що вміють, бо картки оформлені по-мистецьки, зі смаком і хистом. — Вже не шаблонні, а оригінальні. Мають грамотні написи, за найновішим правописом. Тільки зложені вдвоє, „по-американськи”, щоб занадто не відбігати від духа країни.

Станьте собі тепер коло ляди і, з цікавості, прислухайтеся опінії тих самих людей, що критикували ті картки, що були перед роком. Ви почуєте:

— Ах, що той Сурмач не видумус!... Якісь футуристичні гоцьки-кльоцьки... Ну, дивіться, (прошу пані, або пана) де ж ви бачили таку церкву, або таку дівчину з коновками? Жахливі речі! І папір пакуновий... Та я вже ліпше люблю ці, американські, з нашими написами. Просте це, бо просте, обсурне й неграмотне, але, бодай, зрозуміле. А то якісь ребуси!...

...Слухаєш цих балачок і міркуєш: що сталося з нашими людьми, що в так рапідному темпі, бо тільки за рік часу, змінили свої смаки та погляди на мистецтво? А може це щось інше?.. Якийсь наш особливий комплекс?.. Може і правду писав колись „Лис”, коли твердив, що нашого брата задоволиш чимнебудь, або не задоволиш його нічим...

**

Біля „стенду” з газетами натовп „костомерів”. Вони поділяються, в основному, на дві категорії: на таких, що платять за газети і виходять, і на таких, що вистояють в книгарні годинами та читають даром всі газети, журнали, а, деколи, і книжки.

Але я не про цих „костомерів” хочу балакати, хоч і сам належу до другої категорії, — до чого, зрештою, чесно признаюся... Мені, особисто, дуже цікаво обсервувати біля ляди представників, членів, симпатиків, а, інколи, і чільних лідерів поодиноких наших... гм, політичних, скажім, організацій, груп, чи то пак — партій.

Вбігає, наприклад, до книгарні такий рушійний мотор відомого угруповання, п. С-ів. Обкинувши льодовим поглядом колишніх своїх співпартійців (зперед розколу ч. 2.), садить просто до купи з газетами і хапає за свій орган! Руки

Головний касієр, Роман Слободян, до головного менеджера „Свободи”, Дмитра Галичина: „Вручаю Вам п’ять тисяч доларів на недільний додаток до щоденника „Свобода” в... 1991-ому році.

Supreme Treasurer, Roman Slobodian, to the Supreme Manager of the „Svoboda”, Dmytro Halychyn: „This \$5,000.00 Easter egg is for the coming „Sunday supplement” of the „Svoboda” (first issue planned for 1991).

дрижати йому з нетерплячки, очі — аж горять шукаючи якоїсь нової політичної сенсації, або т. зв. скандалу, що компромітував би осоружну йому групу. Треба ж бачити його радість, його „восторг”, коли щось таке знайде (а знаходить його частенько на шпальтах власного органу!). Тоді він, з роз’ясненням обличчям, тріумфально потрясаючи газетою, як індіанець ворожим скальпом, приступає до якогось симпатика, або до нейтрального Миколи, і говорить, — але так, щоб його слова почули і противники, в найдальшому куті книгарні:

— Але ж ся зрізали з тою радіостанцією, ха, ха! Ну, це вже кінець! Останній цвях до труни! Компромітація на міжнародну скалю! Тепер уже пан С. може здати мундур до магазину, скінчилося його фюрерство. І, скажіть, хто їм тепер повірить, що вони мають якісь зв’язки з Красом?.. А я вам скажу (це вже притишено, а все таки так, щоб почули противники!) — я далі тверджу, що тут мусить діяти большевицька агентура! Це подібна афера до того, що трапилася з нещасним професором Д. у Міттенвальді!.. Або, наприклад, справа з тими 40,000 доларів, що то їх кинуло НКВД на розкладову роботу між скитальцями... Хо, хо!.. Ось де закопана собака!..

І кинувши ще декілька подібних, загадкових натяків, що маютьесь так до „мерітум” справи, як кулак до носа, п. С-ів кидає Миколі на ляду нікля (чи дайма) і вилітає гураганом з книгарні, щоб першим принести крилату вістку на місце постою власної групи.

Але бувають інші типи... Ось входить сповільна відомий симпатик іншої групи. Малий, круглий, лисавий, завжди привітно усміхнений, навіть до своїх противників (після розколу ч. 2.). Ви, мо-

же, заложилися б зі мною за п’ятку, що він зараз хапне в руку свій партійний орган, — місцевий, мюнхенський, чи паризький... Але Ви прогнали б п’ятчину, Шановний Друже!.. Милоусміхнений „костомер” спершу посягає по цей орган, що найгірше бамбурить його партію. По „ворожий” — значиться... Але далі читка газети йде таким самим ходом, як у попередньому випадку: „костомер” пожадливо шукає сенсації, скандалу, напасти — на свою партію...

Знайшовши її — аж захлипається з радости! Тримавши палець на „скандальній” статті, підходить до того ж таки нещасного Миколи, який з титулу свого „джабу” мусить все вислухувати, і каже до нього (але так, щоб сказане почули присутні противники різних мастей).

— Пане Понеділок, ви бачили? Ви читали?! Ну, скажіть тепер самі — хто кого зачіпає? Хто сіє разп’рю між еміграцією, ми, чи вони? Ми простягаємо руку до згоди, та вони її відкидають, а потім сміють називати нас розкольникими! Така писанина, це національний злочин, то є чиста провокація! Аж тепер видно, де сидить хитро замаскована червона агентура, і хто користуєся з фонду 40 тис. доларів, які кинуло НКВД, щоб розложити нашу еміграцію, — і т. д., і т. д., в подібному сенсі.

...Треба тільки бачити той смуток, розпач і розчарування на обличчях політично заангажованих „костомерів”, коли трапляється такий винятковий день, що газети не принесуть жадного скандалу... Такий день (чи вечір) я назвав би „днем жалоби” в книгарні пана Сурмача!

Але такі дні трапляються рідко коли...

Джан.

З'ІЗД ПЛАСТУНІВ

В нас легко твориться історія. Одним із гварантованих засобів такої „творчості” є скликати Загальний З'їзд якоїсь установи і „затягнути до протоколів”, що такий З'їзд відбувся. Одна світла сторінка нашої історії заповнена!

По цій „історичній” лінії пішов також наш американський „Пласт”, що відбув у дні 14-15 квітня ц. р. в Нью Йорку свій 1-ший Загальний З'їзд. Історичним назвав цей З'їзд голова Президії, д-р Юрій Старосольський, який довго запевняв учасників та учасниць, що він є дуже зворушений. Історичним назвав його голова Пластової Старшини, д-р Атанас Фіголь, пересилаючи через море привітання з Мюнхену. В загальному — З'їзд пройшов у симпатичній атмосфері, не дивлячись на те, що відбувався у церковній галі на 6-тій Вулиці... Ну, але пластун дає собі раду в кожній ситуації. Було гамірно й завізно, на залі панував пожвавлений рух, люди входили й виходили, віталися, обіймалися й фотографувалися не прив'язуючи великої уваги до того, що діється на сцені. Та коли прийшли на порядок дня грошеві справи, фінансовий референт, інж. Мілянчик, (так званий „Слон”) казав позамикати двері й не випускати нікого з залі! Варто б цей метод застосувати ширше в нашому громадському житті.

Кожний З'їзд навіває деякі сентиментальні рефлексії... З'їхалися сеніори, щоб подивитися один на одного, на скільки років кожний постарівся. З'їхалися сеніорки, щоб сконстатувати факт — на скільки років кожна відмолодла... Мило й приємно було дивитися на колишніх новачок, які вже на американській землі поробилися пластунками... Цим разом вони на залі не курили.

До Пласту я чую особливу пошану за те, що це, мабуть, єдине тут наше товариство, чи організація, що не збирає грошей на революційний фонд, або на державну позику. Правда, збирали на купно власного дому (в Дітроїті) але між своїми членами. Зібрали, купили і мають чисту голову та чисті руки. Все ж таки я мав би одне „завваження”: щоб, на майбутнє, Верховний Пластун, п. Сірій Лев, посилав на такі зібрання трохи коротші денні прикази, що їх треба вислухати стоячи. Я розумію, що мундуроване військо має обов'язок стояти тоді на струнку, але — що я тому винен, сіра, цивільна особа?..

К.

Їздить Тодось з чемоданом,
в чемодані реферат,
в рефераті — дано
для народу кілька рад:

Геть всі уряди і Куки!
Йде голота, квітне, наче мак,
і підносяться руки
гайдамак!

Десь в редакціях, за бюрками панове
— зрадники це лиш —
не прийняли до друку знову
поетів рукопис.

Ех, як би так з сотню доларів з якого
[„комітета”,
поет мав би спокій,
а ми поета...

Гриней Верес

...Кажуть, — що найбільший галичанин
між придніпрянцями є Федір Дудко, а
найбільший придніпрянець між галичанами
— Йосип Гіряк.

...говорять, — що Українсько-Американське Спортове Товариство тому так
громить своїх противників, бо хоче ви-
копати Україну.

...балакають, — що наша Культурна
Рада вже дев'ять місяців не може собі
порадити з власним народженням.

...розповідають, — що Юрій Косач, за-
мість зробити нам збитки на „Пріма А-
пріліс”, зробить його на Великдень і ви-
пустить нову газету.

...базикають, — що дружина Івана Го-
дяка, Ан Вакстер тому не дістала „Оска-
ра” (фільмова нагорода), що фотографу-
валася під українським „штормом”.

...плещуть, — що коли тепер до канце-
лярії ЗУАДК-у входить директор Блава-
цький, всі кажуть — Інспектор прийшов.

Його перше слово...

Після того, як ген. Ріджвей перебрав
командування на корейському фронті від
генерала Мек Артура, до нього прийшла
одна журналістка і спитала його:

— Скажіть, генерале, яке було Ваше
перше слово, коли Ви довідалися про цю
номінацію?

— На жаль, пані, Ви є жінка і я не
смію повторити Вам цього слова, — від-
повів генерал...

— Довідуємось, що після успішних
концертів в Америці та в Канаді, хор
„Ватра” під керівництвом проф. Льва
Туркевича, вибирається назад до Авс-
трії, щоб поповнити там свій склад кра-
щими співаками.

★

— По блискучих виступах о. д-ра Іва-
на Гриньоха на радіо і в телевізії в Бо-
фало, відомий наш баритон, п. Теодор
Терен вирішив остаточно записатися на
теологію.

★

— В найближчому часі голова Амери-
канського відділу Наукового Т-ва ім.
Шевченка, проф. Микола Чубатий, роз-
пише конкурс на тему: якими синоніма-
ми заступити в „Кобзарі” Шевченка та-
кі слова, як „жиди” і „ляхи”.

★

— Від голови Фінансового Ресорту
В.О., д-ра Л. Макарушки, наспіло до од-
ної з книгарень в Нью Йорку спішне за-
мовлення на єгипетський сонник. Кажуть,
що д-рові Макарушці щоночі
сяються тепер блохи, що означає великі
гроші.

★

— З Міннеаполіс прийшло до нас до-
кладніше пояснення, як виглядала та
різьба п. н.: „Розпука”, за яку наш
скульптор, А. Павлось, дістав першу на-
городу. Різьба зображувала постать грі-
нора, що даремно шукає „румів”.

★

— В Філадельфії один наш славний ак-
тор так перейнявся тим, що не вивчив
малого фрагменту найбільш відомого вір-
ша Шевченка на Святочну Академію, що
вирішив, за покуту, вивчити на пам'ять
цілого „Кобзаря”.

★

— З Вінніпеґу пишуть нам, що в часі
Конференції П.А.У.К. один з учасників
нарад, д-р Р. Осляк, винайшов новий рід
спорту, та саме — вискакував зі шкіри...
Того самого спорту пробували, потім,
інші учасники, та чемпіонат таки зали-
шився за паном доктором.

Думка

Жінкам не можна довіряти жадних
таємниць, бо вони мають проколені вуха.

В ОБЛИВАННІ ПОНЕДІЛОК

EASTER SHOWER

ЛИСТ

До нашої пошти
Станіслава

Чесна Єліто!

У Великден то хоч си кристени доста хрину попоєст, бо тут, в Мериці, ци кобаса, ци яйці то ни є нияка миція і кристени маї тото щодне. Єк би ни хрін, то й не пізнати би було, жи йкіє Свста си обходит.

Али цисе тичит си тилко ведлуг страви, бо в політиці то маім цого хрону доста, куди си ни поступиш. Дайминато ведлуг Макартурі, жи го Трумин на пенцію пустив! Та цисе такий хрін, жи си цала Мерица сплакала, а навік моя жона, як цисе вчула, то так си на мени биз цалий ден злостила, жи навік ми вобід забула зварити. І кончи си напирала, жи тра скликати бабів, би ліворуцію робити, алим і повздержів і вітовмачив, жи на ліворуцію, то вже тра мати обивателство, а пірші папері ще замало.

Макартурі том вигів на образку в газеті, то таку поставу і призначіацію маї, жи ни дурно комуєсти си йго так боєли. Та цес, єкби взев хлопа за комір, ци попід силу, то би го хутко на капурис скрутив! Тилко, відав, на очі слабує, бо ходит у чорних окулярох. Повідають, жи єк відходив на пенцію, то цесі чорні окуляри Труменови відступив, би биз них на мериканцку політику дивив си тай на тото, жи маї тепер на свікі наступити.

Про тото вьсо докупи, то я би Вам віразніше написав, али, відав, з першіми паперами ліпше вмовнути і език прикусити.

А ни чулисте, чьсом, єк там українцка справа стоїт у Греції, куди то наші пані Галичин ропляном їздила? Ци рушіла трохи нашу справу, ци си ни вдало? Відав так у нас фурт водитси, жи єк хлопшос ни годні вдіяти, то бабу посилают. Тай пирид войнов так було, жисмо фурт до Жинєви Милєну посилали. І так туди їздила тай їздила, аж си в Жинєві цала Ліга розлетіла. Єк чую, то Милєна вже давно сидит в Мериці, тай вартувало би ї тиж кудис післати. Али, відав, клінерство йкес має і ни можи си чьсу марнувати, бо хто ї за цисе

заплатит? На дорогу, то ше мож би йкус колекту зробити, а за страчений чьс, то трудно буде, бо фундушів нима. Конкризисовий Комітет то шо мав, вьсо пороздавав партіям, би мали за шо сварити си, а на білше, відав, ни вистарчєє.

Єк бим мав фундуші, то бим свою жону тиж кудис післав, найліпше до Африкі, бо туди ше нихто ни їздив українцку справу рушіти. Тай єк би ї чьсом йкіє готитоти, ци мурина навік зїли, то ни дужи би їм цисе заплевдувало, — шо не, то не!

На цесім слові поздоровлює Вас красно і вінчую Веселих Свет —

Гриц Зазуля

Між нашими „старими“

— Галов, куме Майк! А ви що, мали аксидент?

— Ні, то ми посперечалися з мосю старою — хто має рацію: Труман чи Мек Артур.

Best wishes from

NICHOLAS HAWRYLKO

Attorney and Counselor at Law

34 EAST 7th STREET

New York

GRamercy 7-1726

Prompt Free Delivery!

I. & T. ROMASHKO BROS.

Imported & Domestic

WINES & LIQUORS

178 EAST 7th STREET, N. Y. CITY

Bet. A & B Ave.

Tel.: OR. 3-4770.

Різні напитки, горілки, вина, лікери
поруцають

Брати Ромашки.

КРАВЕЦЬКА
РОБІТНЯ

ВОЛОДИМИРА
ЗАКЛИНСЬКОГО

виготовляє

жіночі і мужеські костюми
і плащі

за найновішими зразками
моди, а також

чистить, направляє і прасує.

435 EAST 9th STREET
(Between 1st and Avenue "A")

New York City.

Телефон: SPring 7-5926.

ЛАСТІВКА З КРАЮ...

Перед нами збірка сатиричних віршів і фейлетонів видана в Україні. На краткованому папері зі зшитка, дбайливо розписаний заголовок: — „Само Історичне“. Під заголовком присв'ята: „Натхненникові і організаторові вьсого історичного в СССР, дорогому И. В. Сталіну, (без усяких претенсій до сталінських премій), присвячує цю свою скромну працю автор“. Передруковуємо з цієї збірки один фейлетон.

Редакція „ЛІСА“

ВІДОЗВА

ПЕРЕДОВИКІВ ТВАРИННИЦТВА

Ми, передовики тваринництва, зібрані на всесоюзній нараді в Москві, стверджуємо:

Багато свійських тварин ніяк не можуть пристосуватись до суворого для них колгоспного клімату і тому починають у нас вимирати. Це стосується насамперед до коней, корів, свиней, овець і т. п. Інші тварини, як коти, пси, щурі — також масово зникають у наслідок сильного розвитку громадського харчування. Зауважено одностайно, що тварини, не обняті колгоспною господаркою — т. зв. дикі тварини — горобці, зайці та інші розвиваються краще від свійських. Існують усі вигляди на те, що після того, як вигинуть у нас усі свійські тварини, ці дикі тварини залишаться єдиними, що зможуть існувати при нашому, найкращому в світі, большевицькому режимі.

Передбачуючи це, пропонуємо:

а) в справі горобців:

1. Взяти на облік всі табуни горобців.
2. Прикріпити до кожного табуна окрему бригаду з бувших працівників птахоферми.

3. Суворо заборонити цим останнім застосовувати до горобців ті методи хову, які застосовувались ними на птахофермах. Ці методи можуть причинитися до вмирання гатунку горобців так само, як це вже сталося в нашій попередній практиці з гатунками курей, гусей, качок і т. д.

4. З горобцями треба поводитися інакше. Не присвоювати їх. Не включати в птахоферми. Не годувати з рук. Хай годуються самі, — краще ростимуть. Пуху з них не підскубувати, збирати лише той, що опадає по власній волі. Засиджених яєць з-під горобцем не підбирати і в рахунок яйцепоставок таких не здавати. З метою підвищення неспости горобчих, прикріпити до кожних десяти горобчачих гнізд досвідченого агітатора. Ці агітатори десятигніздох мусять довести до свідомости кожної горобчихи вьсо важливість її яйценосного обов'язку перед соціалістичною батьківщиною. Можна також запропонувати для жіночої половини гороб'ячого роду влаштування соцзмагань, — хто скоріше знесе яйце, чий яйце буде більше і хто найбільше яєць випродує.

б) В справі зайців:

Зайцям в нашій майбутній соціалістичній господарці належить почесне місце. Своєю будовою і характером вони найкраще підходять для того, щоб заступити в нашій господарці місце вмираючих тепер у нас: коней, волів, корів, овець і кіз. Всі ці тварини можуть бути заступлені одним лише зайцем.

Уміло і в пору підібрана шерсть зайця — заступить найкращу овечу вовну. Негірше від овечого і хутро зайця. Молоко від зайчих своїм хемічним складом нічим не уступає коров'ячому і козячому. Добрі, молочні зайчихи можуть дати молока не менше від наших колгоспних корів, а мають для нас ту перевагу, що

самі себе забезпечують на зиму відповідно утепленими приміщеннями і харчами. Зайці продукують багато гною. Він не гірший від кінського, а вигідніший для нас тим, що вже при своєму складанні розтрушується по полі.

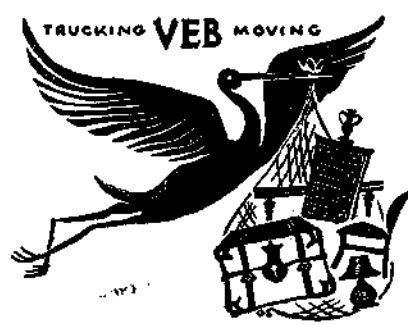
Слід ще згадати про тяглову силу зайця. Стверджено, що кожний дорослий заяць має тяглову силу не меншу від зле перезимованого колгоспного коня, тягової сили якого ледви вистачає на те, щоби тягнути за собою свої власні ноги. Швидкість зайця, як усім відомо, далеко залишає за собою найбільшу швидкість найкращого, не лише колгоспного, але й одноосібного коня. Трудно навіть уявити собі, скільки гектарів за 8 годин праці міг би викласти плуг, запряжений зайцями.

З огляду на з'ясовані нами вартості зайця для соціалістичного сільського господарства, пропонуємо:

1. Взяти на облік усіх зайців, заячих і заяченят.
2. В кожному колгоспі створити зайчомолочну ферму. Колгоспних доярок навчити розпізнавати зайця від заячихи, щоб уникнути можливих непорозумінь при намаганнях доїти того, хто не надається до доєння.
3. Прикріпити до кожного зайця молодіжну комсомольську бригаду для збирання розгублюваної роботи шерсті. Цю шерсть здавати на заготшеступункти.
4. До кожної пари дорослих зайців прикріпити одного „зайчука“ (з колишніх конюхів). Зобов'язати їх до посівної кампанії, привчити всіх зайців ходити в упряжі, а самим привичаїтися поспівати і ходити за плугом, запряженим зайцями. Рівночасно розпочати масовий вибір зайчої упряжі. Для цієї цілі можна переробити усі волячі і коров'ячі ярма.

Хай живе наше нове соціалістичне тваринництво!

Хай живе його натхненник і організатор — товариш Сталін.

TRUCKING VEB MOVING

**Веселих Свят бажає Всім
УКРАЇНЬКЕ
ПЕРЕВОЗОВЕ
ПІДПРИЄМСТВО**

В. Б. Богачевський.
208 E. 6th St., New York 3, N. Y.
(коло Школи св. Юрія).
Телефон: OR. 3-2484.

Перевіз багажу, меблів, різних речей і матеріалів.

НЬО ЙОРК МІСТО!

Подаємо до відома П.Т. Громадянства міста Нью Йорку, що

**відкрилася нова
УКРАЇНЬКА
ФРИЗІЄРНЯ**

ІКОНА ГОЛОВІНСЬКОГО
новоприбулого емігранта, відомого зі своєї фахової роботи у Львові, також з Евено „А“.

Адреса:
132 ST. MARK'S PLACE
(8. вулиця) ріг Евено „А“,
НЬО ЙОРК, Н. Й.

Першорядна обслуга! Низькі ціни!

**В КОЖНІЙ ХАТІ—
УКРАЇНЬКА КНИЖКА!!**

Українська Книгарня „ГОВЕРЛЯ“ допоможе Вам доповнити власну бібліотеку! Приходьте, замовляйте, купуйте: книжки, журнали, часописи, святочні картки, канц. прибори, портрети, листівки і т. п. Приймаємо в комісію розпродаж: книжки, ноти, журнали, періодика, часописи й інше. Приходьте, або пишіть на адресу:

**UKRAINIAN BOOK STORE
"HOWERLA"**

41 E. 7th St., New York 3, N. Y.

Книгарня відчинена щодня від год. 10. А.М. до 8. Р.М.

З ОСТАННЬОЇ ХВИЛИНИ!

Разом із великоднім яєчком ділимося з нашими Читачами та Прихильниками радісною вісткою: партнер „Лиса“ — Микита остаточно зрезигнував з еміграції до Австралії, приїхав до Нью Йорку і з новим, грінорським запалом взявся до газетярського ремесла. Це дає запоруку, що дальший розвиток нашого журналу піде тепер американським темпом вперед і не

буде вже більше тих фатальних спізнень з висидкою журналу, на що Ви, Платовні Передплатники, зовсім слушно нарікаєте.

Одночасно хочемо звернути Вашу увагу на факт, що на терені Нью Йорку грасує ще якийсь інший, ближче нам невідомий „Микита“, який з нами не має нічого спільного. За його стиль, ідеологію, та за його довги, — ми не відповідаємо, бо маємо своїх подостатком.

Святкуйте ж здорові і про нас не забувайте!

ХТО ЩО МАЄ З „ЛИСА“?

Редактори — багато слави,
Читачі — багато сміху,
Комісенти — багато грошей.
Адміністрація — багато „троблів“.
З того наука — посилайте передплату!

Variety Bazaar

Dry Goods—Stationery—Hosiery
Nylons—Speciality—Imported
European Kerchiefs & Blouses

91 MERCER STREET
(corner Springfield Ave.),
NEWARK, N. J.

Продаємо книжки й часописи,
заграничні й американські,
свят. картки, писанки, українські пластинки.

Телефон: Mitchell 2-1343.

**ВІДВІДУЙТЕ НАШ
РЕСТОРАН!**

M. Makarchuk

PARK GARDEN RESTAURANT

Смачні українські вареники
і голубці

279 East 10th Street
New York 3, N. Y.
Телефон SP 7-0133

„THE FOX“

Ukrainian humorous journal, published semi-monthly in the United States of America.
Published by „The Fox“ Co.
Editor: Edward Kozak

Address: „THE FOX“,
P. O. Box 394, Cooper Sta.,
New York 3, N. Y.

Subscription rates in U.S.A. and Canada:
1 yr. \$3.00; 6 months \$ 1.75; single issue 15c
Foreign subscription 1 yr. \$4.00.

„ЛИС“

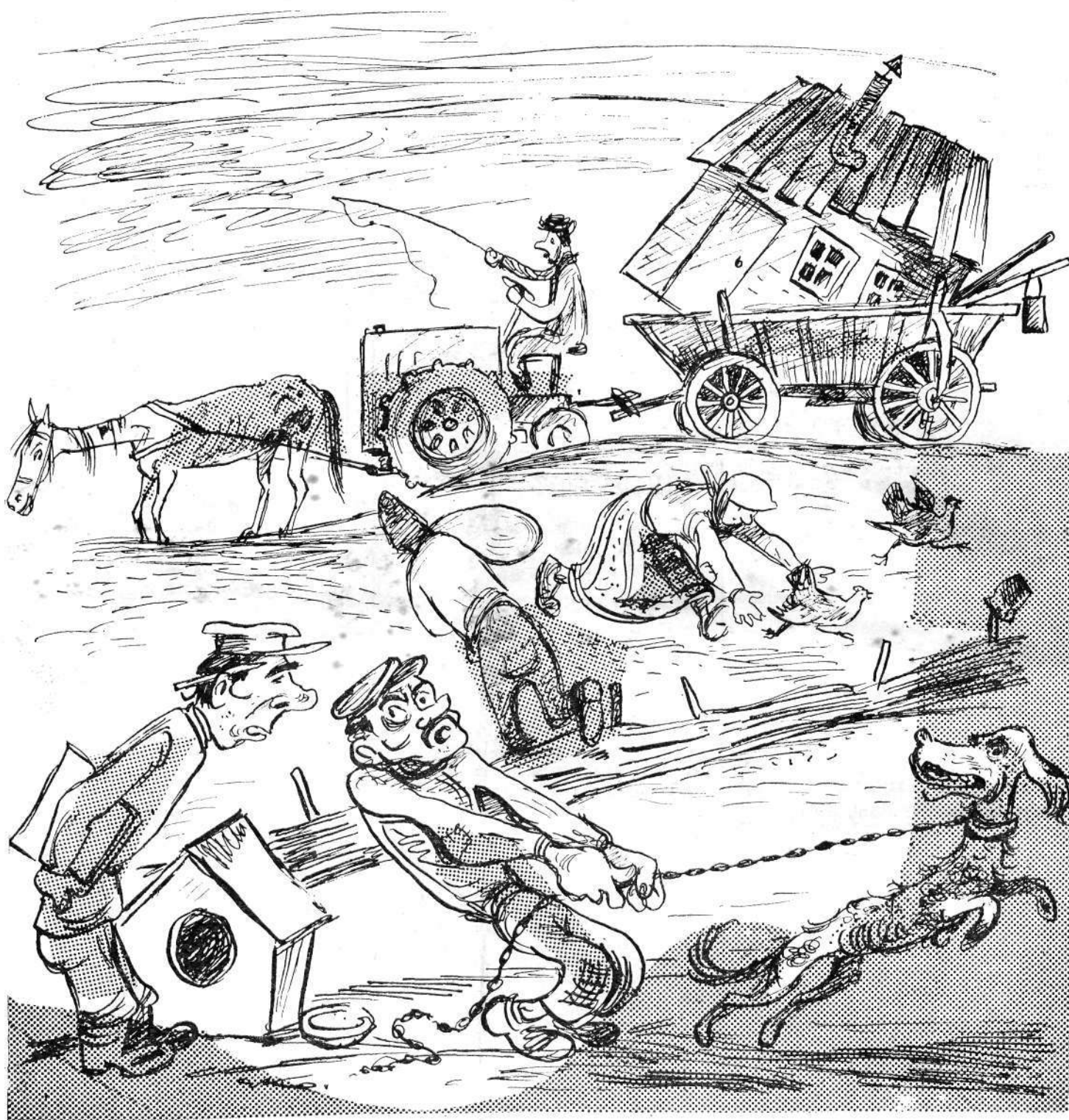
журнал гумору і сатири, виходить 1-го і 15-го кожного місяця.

Видає: В-во „Лис“

Редагує: Едвард Козак

Передплата в ЗДА і в Канаді:
Річно \$3.00; піврічно \$1.75; поодинокое число 15 ц. Заграницею \$4.00 річно.

ВЕЛИКДЕНЬ НА УКРАЇНІ, АБО „УКРУПНЕННЯ” КОЛГОСПІВ...
Easter Spirit in the Ukraine, — or Parasitic consolidation of collective farms.

— Що з вашою собакою, казалися?..

— Ні, не хоче йти до укрупненого колгоспу.

Return postage guaranteed.
"THE FOX"
P.O. Box 394, Cooper Sta.
New York 3, N. Y.

Sec. 34,66 P.L. & R.
U.S. POSTAGE
Paid
New York, N. Y.
Permit No. 12301